

PhDr. Jindřich Fryč: Určitě! Děkuji pěkně, vážený pane senátore, dámy a pánové, hezký den i od Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy. Na začátek bych chtěl poděkovat jednak za pozvání, a jednak i za to, že se dnešní veřejné slyšení koná. Beru ho jako další krok v našich diskusích, které probíhají, jak už ostatně bylo řečeno, od roku 2008. Setkání proběhlo několik na různých úrovních. Setkávali jsme se jednak s paní doktorkou Slavíkovou-Boucher, s paní doktorkou Kovaříkovou, s tehdejším generálním ředitelem českých center, dneska s vámi, pak následně i na úrovni Ministerstva školství, kdy proběhlo několik společných jednání interních tvořených zástupci zainteresovaných odborů a skupin ministerstva, čili se nejedná o něco, čím by se Ministerstvo školství dlouhodobě nezabývalo a nehledalo nějakým způsobem řešení toho, co ve své podstatě vzniklo zespoda, co vzniklo na základě iniciativy a aktivity lidí, kteří žijí v zahraničí, kteří mají v zahraničí své děti a kteří se nějakým způsobem cítí být tímto tématem osloveni, za což jim patří samozřejmě dík a je to jedna z věcí, kterých jsem si od začátku maximálně vážil a na kterou jsem maximálně od začátku upozorňoval.

My, jak jsme se procházeli tímto projektem, tak samozřejmě jsme hledali různé možnosti přístupu k tomu. Díky velmi dobré analýze českých center jsme dokonce se i podívali, jakým způsobem je tato věc zabezpečena v ostatních státech EU. I toto jsme zvážili, abychom pak mohli porovnat naše právní prostředí a to, jakým způsobem je tato věc zabezpečena v zahraničí.

Nebudu se věnovat tomu právnímu, o to jsem požádal a jsem velice rád, že mne vyslyšel pan vrchní ředitel doktor Šimůnek, který by se pak věnoval právní stránce. Také je na seznamu dnešních řečníků uveden. Já bych se na to podíval z pohledu toho, co se podařilo v tuto chvíli v průběžném stavu závodu dotáhnout, a navázal bych na pana kolegu, vládního zmocněnce pana Eisenbruka, který již tady zmínil jeden z našich asi nejvýznamnějších výstupů, a to je program českého kulturního dědictví na období let 2011-2015.

Když jsme hledali cestu, jakým způsobem podpořit tento projekt jednak v rámci stávající legislativy a v rámci připravovaného programu, tak jsme dospěli k závěru, že by bylo optimální vytvořit finanční prostor v rámci programu českého kulturního dědictví od roku 2011, kterým bychom mohli reagovat na tu část týkající se činností v zahraničí ve vztahu k mladým lidem, k dětem, kterou realizuje Česká škola bez hranic. A proto po vzájemné dohodě, jak už tady pan vládní zmocněnec řekl, jsme vytvořili prostor tím, že budeme snižovat počet našich učitelů vysílaných ke krajanským komunitám, protože v současném rozpočtovém každodenním životě bohužel není možné žádat na vládě zvýšení prostředků na tento program, a proto jsme se rozhodli vytvořit tento řeknu finanční polštář pro rok 2011, na základě kterého Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy prostřednictvím Domu

zahraničních služeb, který je koordinátorem v ČR programu podpory krajanů nebo krajanů učitelů a garantem programu, na základě kterého realizujeme vysílání našich lektorů k působení na vysokých školách v zahraničí, bude koordinovat také podporu jednotlivých Českých škol bez hranic prostřednictvím vysílání výukových a dalších materiálů, které se týkají zabezpečení výuky s tím, že počítáme, že by tato podpora ze strany Ministerstva školství nebo Domu zahraničních služeb byla zajištěna ještě v rovině metodologické tak, aby se usnadnil život těmto Českým školám bez hranic – s tím, a o tom také vládní usnesení hovoří, že z toho důvodu, abychom ve své podstatě naplnili možnost realizace tohoto projektu okamžitě, se domníváme, že optimální řešení je zahrnout tento projekt do oblasti zájmového vzdělávání, takže by školy vydávaly následně osvědčení o tom, co se děti naučily v jednotlivých stupních, tak jak to mají ostatně i poměrně myslím velmi zdařile zpracované v již zmíněném vzdělávacím programu, o kterém hovořila paní Slavíková-Boucher, který v návaznosti na schválené usnesení vlády, které dalo Ministerstvu školství mandát, budeme dále projednávat a schvalovat. Ale říkám, pohybujeme se v oblasti zájmového vzdělávání a takto o tom ostatně hovořila paní ministryně Kopicová s panem předsedou Chládkem, když se setkali před několika týdny v Poslanecké sněmovně, specificky mj. k tomuto projektu.

Co se týče objemu finančních prostředků, pan vládní zmocněnec tady zmínil zhruba 1 mil. korun, který se nám podařilo ušetřit. Samozřejmě vycházíme z toho, že tento program je nějakým způsobem koncipován a neznamená to, že je na České školy bez hranic od roku 2011 v rozpočtu Ministerstva školství alokován pouze 1 mil. korun. Je to otázka soutěže mezi jednotlivými podprogramy, které máme v gesci v souladu s tímto vládním usnesením, a může finančních prostředků samozřejmě být i více.

Já si velice vážím toho, že Ministerstvo zahraničních věcí se chopilo druhé části, o které hovořil pan vládní zmocněnec, a tj. řekl bych podpory toho, aby se České školy bez hranic měly kde scházet a aby byla nějakým způsobem saturována i podpora vyučujících a v rámci své části tohoto vládního usnesení bude podporovat tento segment, který považují za stejně důležitý, jako ten náš z hlediska zabezpečení Českých škol bez hranic.

Jak jsem už říkal, k právní rovině a k možnostem, co tady opakovaně zaznělo, bude hovořit pan vrchní ředitel Šimůnek. My jsme se zabývali samozřejmě i případnou možností řešení tohoto problému okamžitě. Jsem rád, že tady pan vládní zmocněnec zmínil možnost Ministerstva zahraničních věcí zřizovat školy v zahraničí. Respektuji vyjádření, které zde předdeslal, ale myslím si, že to je tak, jak popsal, nicméně tato zákonná možnost tady je a existuje. Zabývali jsme se také otázkou možnosti začlenit České školy bez hranic do systému

evropských škol. Tady je legislativa dána Úmluvou o evropských školách a zde v tomto případě bohužel tato možnost také není.

Závěrem svého vystoupení bych chtěl říct, že pro letošní rok připravujeme jednak nastavení pravidel, na základě kterých bude probíhat finanční podpora od roku 2011 v rámci stávajícího nebo již nového usnesení vlády pro program podpory českého kulturního dědictví, protože vnímáme, že je zájem a hlavně výuka probíhá, tak jsme se rozhodli, že pokud nám to finanční prostředky umožní a v tuto chvíli se jeví, že pravděpodobně ano, tak bychom případně reagovali i na ad hoc požadavky na materiální vybavení jednorázové, které se předjímá pro rok 2011 již v roce 2010. To jsem teď tento týden řešil ve vztahu k Českému centru v Mnichově, kde jsme v kontaktu s panem konzulem Losmanem a kde předpokládáme, že bychom na podporu České školy bez hranic již v letošním roce poskytl nějaké materiální vybavení, aby mohla probíhat v lepších podmínkách stran tohoto.

Co se týče požadavku, který zde zazněl, abych na něj hnedka reagoval, vytvořit v rámci Domu zahraničních služeb nějaký referát nebo nějaké oddělení. Ve své podstatě se to už jakoby pozvolna rýsuje. Referát, který se zabývá tímto programem českého kulturního dědictví v Domě zahraničních služeb, se samozřejmě bude vyvíjet i tímto projektem. Nedomnívám se, že je na to v tuto chvíli potřeba vytvářet referát. Myslím si, že to budou zvládat v rámci své činnosti, maximálně to posílíme nějakou částí úvazku a uvidíme, jak se to potom následně rozběhne, ale předpokládáme, že Dům zahraničních služeb se tomuto tématu bude věnovat. Ostatně si myslím, že s tím už i začal.

Na závěr bych chtěl jednak ocenit všechny učitele, všechny dobrovolníky, kteří se tomuto projektu věnují a věnovali i celou dobu a určitě i hodlají věnovat. Znovu říkám, že jsem vždycky oceňoval to, jakým způsobem tento projekt vznikl a jakým způsobem se rozběhl. Musíme si uvědomit a myslím si, že to vyznělo jednoznačně i ze setkání, které jsme měli v loňském roce v prostorách českých center, že srovnatelnost jednotlivých Českých škol bez hranic je samozřejmě velice obtížná, protože jak probíhá v Sydney výuka a jak probíhá v Paříži, jak probíhá v dalších místech, je to samozřejmě velice těžké nějakým způsobem legislativně uchopitelné. A to si myslím, že to je i jeden z důvodů, proč k tomu Ministerstvo školství následně přistoupilo tak, jak přistoupilo.

Je škoda, že se nepodařilo naplnit jednu ambici, kterou jsme měli, ale myslím si, že bude prostor v dalších měsících, protože se ukazuje, že to je cesta správným směrem, a tj. naše ambice zrušit povinnost skládat rozdílové zkoušky pro žáky základních škol. Myslím si, že to je jedna z naprosto konkrétních věcí, která znepríjemňuje, když to tak řeknu, Čechům žijícím v zahraničí život v tom, že musí nějakým způsobem kontaktovat školu, ale hlavně

připravovat své dítě v tom rozsahu, tak jak to je. Měli jsme to vymyšlené, máme to vymyšlené v novele zákona, která bohužel se zastavila, a měli jsme to vymyšlené tak, že pokud dítě navštěvuje řádnou základní školu v zemi, kde se svými rodiči bydlí, tak tím plní povinnou školní docházku bez nutnosti skládat rozdílové zkoušky. Myslím si, že by to usnadnilo, jak říkám, život zahraničním Čechům s tím, že samozřejmě pokud by se vraceli potom zpátky do ČR, tak samozřejmě by jim toto vzdělání bylo uznáno, myslím tím vzdělání na základní škole ve Francii, v Německu atd., kde působí.

Chtěl bych na závěr ocenit, a jsem rád, že to tady zaznělo, i víceméně spolupráci s Výzkumným ústavem pedagogickým či ostatními institucemi, které at' už různými prostředky v podobě webových aplikací či jinými kroky spolupracovaly a spolupracují s Českou školou bez hranic, at' už přímo s paní doktorkou Slavíkovou-Boucher či jinými osobami. Poděkování si zaslouží samozřejmě i ambasády, resp. česká centra v zahraničí, která pro to vytvořila úžasný prostor. Pan velvyslanec Fischer je asi v tomto případě zářným příkladem toho, jak to probíhalo. Čili to je ode mne. Tímto bych asi své vystoupení uzavřel, poděkoval vám za pozornost a případně se pak asi dostaneme ještě k nějakým věcem v diskusi. Děkuji pěkně.